

Egyed-Husti Boglárka

*Megtalált
boldogság*

helma
Helma 2022

Egyed-Husti Boglárka

Megtalált boldogság

Válogatott novellák

Helma Kiadó 2022

Megtalált boldogság

Írta: Egyed-Husti Boglárka

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6466-71-6

Copyright © Egyed-Husti Boglárka

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Helma Kiadó 2022

Tartalomjegyzék

Lány a parton

Repülőjegy

A boszorkány

A sínpálya

Megtalált boldogság

Ajánló

A szerzőről

Lány a parton

Ott ült a lány a parton. A Duna vízének erős sodrása mentén. Cipő nem volt a lábán. Vajon mire készülhet? Elmosódva látom csak, szinte homályos a kép. Egy belső hang egyre zajosabban tör fel bennem. Le kell szállnom a villamosról. Le kell szállnom a villamosról. Szinte már ordít a hang. Hát nem érted? Le kell szállnod a villamosról. Ösztönösen teszem az egyik kezem a másik után, megnyomom a felső gombot. A villamos megáll én meg futok. Hozzá. A lányhoz a Duna parton. Minden olyan lassúnak tűnik. A lábamat mintha ólom húzná végig. Mindjárt ott vagy, mindjárt ott vagy mondta a belső hang és valóban mintha ott lennék. A lány csak ül és némán néz rám. Nem mond semmit. A szemei kisírva, látom, az arcán a sminket, egy kép van a kezében. Összegyűrve, elmosódva, homályosan. Próbálom megszorítani a kezét visszahúzni, de már késő a lány eltűnik, a Duna elnyelte. Hirtelen arra eszmélek fel, hogy már nincs ott. De akkor hol van. Majd meglátom magam a Duna tükreben. Meglátom az arcomat és a kezemben a fotót, ami elgyűrve van. Én vagyok a lány a Duna parton. És senki sem segít nekem. Hirtelen ráébredek, hogy egyedül vagyok a beton dzsungel közepén, egymagam kell szembenézniem az Élettel, a fájdalommal.

A villamos meg csak zörög tovább, elmosódva rajta a különböző emlékek. A történetek csak úgy cikáznak. Mindenki ül vagy zenét hallgat. Esetleg a telefonját nyomkodja. Mindenki ül vagy áll várja a következő megállót. Siet esetleg munkába, randira. Kávéra vagy találkozót beszél meg a barátaival. Idős nénik és bácsik is ülnek a villamoson. Ők már nem sietnek csak a piacra vagy a temetőbe. Ők már leélték az ő életüket, most mi következünk. A fiatalok. Álom ittasan ülünk, várjuk a következő megállót.

Az életünk tele van történetekkel. Kivel osztjuk meg azokat? Kinek meséljük el? A lány történetét? A vágyakozás történetét? A szerelem és szenvedés történetét? Ahogy a szavakból mondatok lesznek, úgy a mondatokból egészek és én érzem, hogy abból pedig egy történet lesz. A lányról, a villamoson. Aki ül a padon. Kezében összegyűrt fényképpel. Az ajtók záródnak. Élünk tovább, utazunk tovább.

Az élet, mint egy nagy út ahol senki sem tudja hova szól a jegye, csak felszáll vagy beszáll, néha kiszáll.

A lány pedig tovább száll. A Duna part felé.

Zümmögő méhek repkednek el velem a szavakon túl a folyó mentén. Áradnak szét a betűk és a történet kezd összeállni a toll bekészítve, a papír elő, jegyzeteim szállnak szét. Sodorja őket a szél. Ahogy az egyik rajzfilmben a betűket sodorta el. Először az A betűt majd szépen tovább. Kis betű, nagy betű. Volt minden. Aztán elfogytak a betűk. Elfogyott a szó. A mondat végére pont került. A történet nem zakatol tovább. A vonat megállt. A sín bezárul. A villamos nem csenget, József Attila sem ír már több verset. Minden elalszik, lámpafényben úszik minden. A kirakat, a vár, a Duna, a Parlament. Ott ül a lábánál és nézi a lány a szoborral együtt.

Vajon hova mennek a hajók? Kik ülnek rajtuk? Milyen történetet mesélnek? A város megtelik megint étellel. Zajos, hangos zenével. Száguldó autókkal kik sietnek felhajtani a Rakpart felé. Esti szerelmes pár andalogva sétál és a Parlament előtt a helyőrség nézi őket. Milyen boldogok. Gondolják ők. Ők a zászlót most engedik le, pont váltás van.

A puskájukat megigazítják, köszönnek némán egymásnak. A lány még mindig ott ül a parton. A Duna aranyban játszik. A város fénye megvilágítja. Budapest este is gyönyörű. A Gellért

szobor szárnyai mintha nagyobbak lennének és mintha a szobor valóban repülne a város felett. Vigyázva álmainkat és történetünket, melyet holnap reggel mesélni kell.

Az újságba, a kirakatba, a parton, a folyón, a szigeten, az avarban, a mezőn és mindenhol.

A lányról, a Duna partról. A Képről, melyet talán egy műteremben látott, egy festő vászon, keretbe bekeretezve. Mint a majális, ülnek és esznek az emberek. Vidámak, boldogok a színek élnek, ragyognak.

Igen, egy keretbe teszem ezt a történetet. Oda való. Talán az olvasó is oda képzeletben a lányt. Ahogy ül a Duna parton és meglát engem és átölelve azt gondolja, itt van ő és vele együtt utazom én is a villamoson és talán együtt kerekesebb lesz a történet.

Repülőjegy

Tata világ életében imádott repülni. Azt mondogatta mindig a repülésnél biztonságosabb dolog nincs. Alig várta, hogy a kis nyugdíjából félre tegyen annyi pénzt, hogy repüljön. Most is a következő repülést tervezte. Megkért csomagoljak neki össze a bőröndjébe. Egy listát is adott, abba a legfontosabb dolgok voltak összeírva. Sosem utazott a borotvája és a kalapja nélkül. Néha a barna zakóját is vitte magával. A szivarkája és a tárcája is ment vele. Ezek voltak az ő nélkülözhetetlen utazási kellékei. Mindig elegánsan utazott. Előtte szépen kivasalta az ingjét, makkosra tisztította a cipőjét és a mandzsetta gombjába tűzött egy szál szegfűt. Ez a nők kedvence - mondta és rám kacintott. Nagy nőcsábász volt világéletében. Sosem nősült meg, nem hitt a házasságban. Volt egy nagy szerelme még fiatalabb korában, akit elveszített így úgy volt vele, hogy nem akar többet szeretni, csak élni. És élt. Tata élt. Elment Párizsba, Rómába és Milánóba is. Most Madridba készült. Régi álma volt, hogy Spanyolországban fog élni.

Egyszer-kétszer egy útra elvitt magával. Büszkén feszített velem. Ő az én unokám. Egyéjszakás kalandból lett apám és én is egyéjszakás kalandból születtem nálunk, ez volt a normális. Így éltünk mi. Aztán apám egy balesetben meghalt és Tata lett az apám. Imádtam. Igazi nagyvilági ember. A hölgyeknek mindig megcsókolta a kezét, előre engedte őket és mindig átnyújtotta nekik a szegfűt, ami a gomblyukában volt.

Mindig friss volt a szegfű. Sosem tudtam honnan szerzett friss szegfűt, bár Tatát mindenki ismerte a hentestől kezdve a tejesemberen át az újságos fiúig így mindig volt friss hús, friss tehéntej és az újságja is mindig a keresztretvény oldalán volt kihajtva. Szerette a keresztretvényt, römizni is elég jól römizett.

Két nap - mondta nekem és kiengednek innen a kórházból és repülünk Madridba. Kérlek, legyél jó fiú pakolj össze. Ezt mondta és én, mint mindig összepakoltam a nagy bőröndbe.

Kedd reggel volt, épp készítettem a kávé, a friss illat bejárta a konyhát mikor megcsörrent a telefon. Tudtam, hogy a kórházból hívnak. Nem szenvedett, elaludt. Elrepült Madridba.

A boszorkány

A kis piros szalag a fához volt kötve. Tamás nézte egy darabig majd beszólt az őrre, hogy hozzák ki az egységet a terepre. A héten ez volt a második bizonyíték. A kis piros szalag Anna hajából. Anna ugyanis eltűnt. Lassan 1 hónapja mindenki őt keresi. A rendőrség nagy erővel kezdte meg a nyomozást az eltűnt 8 éves kislány ügyében. Tamást állították az ügyre. Ő volt a legjobb az eltűnt gyerekek megkérésében. A kis Anna szülei, mint minden reggel azon a reggel is 8.00 – kor köszöntek el Annától az iskolában. Aztán a nagyszünetben eltűnt a kislány. Először azt hitték a tanárok, hogy az udvaron tűnt el. Aztán amikor sehhol se találták, hívták Anna szüleit, majd a rendőrséget.

Anna fotója ott volt mindenhol. A kis szőke hajú, piros szalag a hajában, kék szem, átlagos testalkat, rózsaszín felső és fehér szoknya, kék színű táská. Ez volt a személyleírása, az anyukája adott egy fotót, pont egy héttel az eltűnése előtt készült.

Tamás most arra a fotóra gondol, amíg nézi a szalagot. A szalagon ugyanis vérfolt van.

A helyszínelők gyorsan kiérkeztek a helyszínre. Fotósok, nyomkövető kutyák.

4 óra múlva sem találtak semmi más nyomot.

A laborban kielemezték a vért. Vártak az eredményre. Fotók is készültek, de semmi gyanús. Tamás úgy érezte itt elakadtak. Sehhol egy friss nyom. Ezt a nyomot is egy reggeli kocogó vette észre az Alsóparkban. Azonnal gyanúsnak találta és hívta a rendőrséget.

Így érkezett ki Tamás is elsőként a helyszínre.

Amíg Tamás várt a DNS teszt eredményére a kollegája Tibor egy kávé nyújtott felé. Szüksége lesz rá. Majd Tamara az asszisztens jött be a váróba, hogy Tamást keresi egy hölgy.

Tamás nem várt senkit, de a hölgy mégis szeretne volna, ha beengedik így Tamás kénytelen volt fogadni őt.

A hölgy belépett az ajtón és leült a székre. Pedig senki nem mondta neki, hogy foglaljon helyet. Tamás első blikkre átlagosnak gondolta.

„Miben segíthetek?” - kérdezte Tamás.

„Azt hiszem én segíthetek Önnek”.

Tamás nem értette.

A hölgy így folytatta:

„Tudok az elveszett kislányról, tudom, hogy őt keresi. Azt is tudom, hogy mit talált a parkban, de gondolom, azt nem tudja, hogy volt egy hasonló eset nagyjából úgy 10 évvel ezelőtt. A helyszín szintén a park volt. Szintén egy 8 év körüli kislányt kerestek. Aki szintén fényes nappal tűnt el.”

„Hm...érdekes én ilyen esetről nem tudok” - felelte Tamás. Kezdte egyre bizarrabbnak és furcsábbnak érezni ezt a beszélgetést.

„Kevés ember tud a 10 évvel ezelőtti esetről. Próbálták eltusolni, de okom van azt hinni, hogy az akkori eset és a mostani eset összefügg”.

„Valóban?”

„Igen. Édesapám vezette ugyanis a nyomozást. És az egész életére kihatással volt. A kislány ugyanis nem került elő. Apám teljesen bele ásta magát az ügybe, az lett az élete. Összeesküvés elméleteket gyártott, kirúgták a munkahelyéről. Viszont egészen a halála napjáig meg volt róla győződve, hogy a kislány nem ok nélkül tűnt el. Szándékosan elrabolták.”

„Gondolom azt is tudni vélte az édesapja, hogy ki lehetett az elkövető?”

A hölgy most kért egy pohár vizet és így folytatta:

„Igen. Apám meg volt róla győződve, hogy a Boszorkány volt”.

Itt tartott egy kis szünetet és becsukta a szemét. Tudta, hogy a mellette lévő férfi most azt gondolja róla, na itt van egy sült bolond az apjával együtt, aki felakasztotta magát. Nem bírta elviselni, hogy teljesen az ügy rabja lett és a Boszorkány história megszállottja. Gyerekként ő sem hitt benne. Egészen addig, amíg a fészerben meg nem találta apja iratait a nyomozásról és azokat a cikkeket, amik a Boszorkányról születtek.

Viszont azt is tudta, hogy a férfi tudott a Boszorkány létezéséről. Szinte mindenki ismerte a Boszorkány mítoszát. Amolyan hiedelemként élt az emberek tudatában, hogy az alsó Parkban él egy boszorkány, aki kislányokat rabol el. Volt, aki elhitte és félt sötétedés után a parkba menni. A polgármestert is több ízben felkeresték a város lakói, hogy furcsa zajokat hallanak éjjelenként a Parkból. Persze minden egyes alkalommal a szőnyeg alá söpörték a dolgot így a Boszorkány létezése feledésbe merült. Egészen mostanáig.

Tamás maga sem tudta, hogy mit gondoljon erről az egésze. Azt viszont egészen jól tudta, hogy a mellette ülő hölgy akkor nem lehet más, mint Károly lánya. Károly a mentora volt. Ő neki köszönhette, hogy rendőr majd nyomozó lett. Apja helyett apja volt. Tudott Károly családjáról mégsem találkozott velük soha ugyanis Károly nem mutatta be őket. Amolyan csodabogárnak számított a kapitányságon. A munkájának élt. Aztán volt egy ügy, amire ráment az egész élete és most itt van a lánya.

A lánya - aki most úgy érzi, hogy apjának végig igaza volt és Tamásnak volt egy olyan belső megérzése, hogy az apja hírnevén ejtett csorbát szeretné kiküszöbölni.

„Civileket nem avathatok be a nyomozásba” - kezdte Tamás a mondókáját, de a nő ennyit válaszolt rá:

„Nem vagyok civil. Magára is az adatbázisból találtam rá. Nyomozó vagyok én is”.

Tamás nem tudta, hogy erre mit mondjon. Nem akart senkivel se együtt dolgozni az ügyön, ez az ő ügye volt. Viszont tudta, hogy elakadt és érezte talán a nő többet tud, mint ő ezért így folytatta:

„Amíg várunk a DNS eredményre kér egy kávét?”

„Készültek képek a helyszínről?”

„Persze” - felelte Tamás.

„Láthatnám őket?”

Tamás nem szívesen, de pár fotót megmutatott a helyszíni képekből. Ágak, zöld fű és egy fa volt a helyszíni képeken mindenféle és fajta fókuszból. A nő nézte egy darabig majd a fára mutatott, illetve a fa mögé.

„Látja?” - kérdezte a nő Tamástól.

Tamás nézte a képet és nem értette mit kéne látnia. Semmi extrát nem látott ugyanis. Mit nem vettem észre.

„A fa mellett a virág” - felelte a nő.

„Igen látom”.

„Nagyon ritka virág. Nem terem mindenhol. Mivel ritka így védett, viszont veszélyes, mert a virág levele mérgező.”

„Nem értem hova akar kilyukadni”.

„A virággal kábította el a gyereket a Boszorkány”.

Tamás úgy érezte mintha egy szürreális nagyon rossz filmbe csöppent volna bele. Itt ül vele szemben Károly lánya, akinek a nevét még nem is tudja, és azt állítja, hogy Annát egy nem létező, kitalált, mendemondákra épülő, gonosz Boszorkány rabolta el egy virág segítségével? Még viccnek is rossz.

A nő Tamás elé rakott valamit. Egy kis papír fecni volt egy rajzzal.

A rajzon egy különös virág volt.

„Apám rajza a virágról” - felelte a nő. „A virág ugyanis 10 évente nyílik. Az első és a mostani eltűnés között pedig pont 10 év telt el. Apám szeretett rajzolni így ő a fénykép helyett rajzokat készített a helyszínről. Ezt ő rajzolta, amikor a másik kislány eltűnt. Apám jegyzetei között megtaláltam a leírást a virágról. Szerinte ugyanis a kislány valahogyan be lett csalogatva a parkba és a Boszorkány megmérgezte őt, ahogy véleményem szerint Annát is megmérgezhette.”

„Oké, álljunk meg egy perce. ” - Tamás ingerült és feszült volt. „Tételezzük fel, hogy ez igaz, de akkor hol van az akkori kislány és hol van Anna? Mit csinál a Boszorkány a gyerekekkel?”

Miért kell neki? Nincs holttest, nincs semmi, csak egy piros szalag volt a fán. Sehol dulakodásra vezető nyom.”

A nő ekkor Tamásra nézett és csak ennyit mondott: „A másik kislány, aki eltűnt a húgom volt. És bárcsak meg tudnám Önnek mondani hol van, vagy mi lett vele, de nem tudom megmondani. Ahogy azt se hittem el én se eddig, hogy a Boszorkány létezik. Apámat örültnek hitték. Anyám belehalt a szégyenbe. Apám felakasztotta magát. Én meg egyedül maradtam. Nekem kellett volna aznap Kamillára vigyáznom, de én nem figyeltem rá ezért eltűnt, amikor keresni kezdtem sehol sem találtam. Csak ennyit tudok Önnek mondani”.

A nő arcán könnycseppek peregtek végig. Mardosta a büntudat és a szégyen. Attól a naptól fogva ugyanis az egész élete megváltozott. Apja kereste a hűgát, az anyja meghalt ő meg egyedül volt.

Tamás átnyújtott a nőnek egy zsebkendőt, az megköszönte.

„Szóval tételezzük fel, hogy ez mind igaz.” - kezdte Tamás. „Mi legyen az első lépés?”

„Elmehetnék Önnel esetleg a helyszínre. Jobb, mint itt várakozni.” - felelte a nő majd a kezét nyújtotta. „Örülök, hogy megismerhetem, apám nagyon szerette magát. Bíborka vagyok”.

A helyszínre érve Tamás rögtön a fához ment és a virág valóban ott volt a fa mellett. Tamás rögtön telefonált a központba, hogy küldjenek ki egy egységet, ami megvizsgálja a virágot.

Bíbor pedig körbejárt. Megnézte az ágakat, beleszagolt a fűbe, a kezét végig nyújtotta mindenben. Olyan volt, mint egy fészkelő madár, aki a tökéletes fészket keresi a fiókái számára. Kissé lökött - gondolta Tamás. Viszont azt Tamásnak is el kellett ismernie magában, hogy többet segített, amióta itt van, mint bárki más.

Olyan 10 perc múlva Bíbor megszólalt.

„Hol találták meg a szalagot?”

Tamás megmutatta. Bíbor oda ment és oda hívta magához Tamást is.

Tamás csak akkor vette észre. A szalag mellett ugyanis ott volt a virág virágja.

Most már Tamás is egyre jobban úgy érezte talán Bíbornak, vagyis az apjának igaza lehetett...

A labor kielemezte a DNS-t így Tamásnak vissza kellett mennie az irodába, Bíbor még a helyszínen maradt.

Számot cseréltek. Az irodában közölték, hogy a DNS nem beazonosítható. Se nem Annáé, se nem másé. Volt benne minden. Tamás egészen kezdte úgy érezni, hogy itt ma mindenki megőrült.

Kiderült ugyanis, hogy a DNS-ben a fűből, a fából, a virágból, mindenből volt egy kicsi, ami a Parkban fellelhető volt.

Tamás most kiment a levegőre, sose hitt a Boszorkányban. Egyszer, amikor tini volt és táborozni voltak a barátaival akkor halott róla először persze röhögött rajta, mint a legtöbb fiú, de még most is emlékezett, hogy azon az éjjelen nem aludt el, mert attól félt, hogy elviszi őt a Boszorkány. Később derült ki egy másik találkozó után, hogy a társai sem aludtak azon az éjjel. Valaki meg mert volna esküdni rá, hogy mintha látta és hallotta volna is a Boszorkányt, de sötét volt és a félelem sok mindent előhoz az emberből.

Erre most itt van ez az egész história. Tamás nem tudta, mit gondoljon. Talán mégis igaz lenne? Talán tényleg a boszorkány rabolta el a két kislányt?

Ivott egy kicsit a vízből majd látta, hogy a csipógója jelzett. Bíbor kereste. Visszament az irodába.

Bíbor hangja megrémítette. A nő ugyanis higgadtan közölte vele, hogy újabb nyomra bukkant és jöjjön, amilyen gyorsan csak tud a helyszínre.

Tamás beszállt az autójába és fél óra múlva ismét a helyszínen volt.

Bíbor ott állt a fa mögött és az arca sírástól duzzadva piroslott. A fa mögé mutatott. Tamás lehajolt és a látványtól elhányta magát.

A fa mögött ugyanis csontok voltak elásva, megszáradt, de viszonylag jó állapotban lévő csontok. Nagyjából egy kis gyermek csontja. A bűz illetve a látvány beborított mindent.

„Ezt hogyan?” - kérdezte Tamás

Bíbor ránézett Tamásra majd az apja iratait mutogatta. Tamás elvette tőle. Az iratokon ennyi állt: „A válaszokat keresd a fa mögött!”

Majd megmutatta Tamásnak a kezeit. Tamás csak ekkor vette észre ugyanis, hogy Bíbor kezei földesek voltak. Mint ásás vagy kapálás után a földesé szokott maradni.

„Rögtön keresni kezdtem a fa mögött, tudtam, hogy mire gondolt apám. De erre én se voltam felkészülve.”

Tamás ismét beszólt az egységnek. Viszont nem értette, hogy a szagot a kutyák nem fogták. Hogy lehet, hogy ez a nő kb. másfél óra leforgása alatt több bizonyítékot talált, mint ő meg a csapata 1 hónap alatt?

„Letartóztatom!” - majd Tamás erősen megfogta Bíbor kezét.

„Tessék?”

Tamás így folytatta: „Jogában áll hallgatni, minden, amit mond felhasználható Ön ellen...de gondolom tudja, hogyan folytatódik tovább?”

Bíbor Tamásra nézett: „Ugye ezt most maga sem gondolja komolyan?”

„Egyedül marad egy rendőrségi helyszínen, mi másra gondolhatnék?”

„Hogy tehettem volna ide a csontokat? Hiszen együtt jöttünk a helyszínre?”

„Nem tudom” - felelte Tamás, - ”de most velem jön a fogdába.”

Miután Bíbort berakták a fogdába, a helyszínelők ismét kijöttek és a csontokat elvitték. Körbe ásták a fát, de új csontokat már nem találtak.

„Tudnom kell kinek a csontja” - mondta Tamás az egységének. Majd így folytatta: „Vegyétek elő Károly aktáit és keressétek meg a gyerekei aktáit. Kamilla és Bíbor. Mindent tudni akarok Károly gyerekeiről. Fél óra múlva az asztalomon legyen!”

Az egység tudta, hogy Tamás nem viccel, így ők is gyorsan lementek az irattárba, ahol nagy nehezen, de megtalálták a szükséges aktákat.

Tamás közben az asztalánál gondolkodott. Az egész eset megrázta. Károlyt szerette és Bíbor is említette, hogy az apja is szerette Tamást. Most mégis ez az egész. A csontok, a helyszín, a rege a Boszorkányról és a szinte teljesen furcsa, számára ismeretlen lány Bíbor személyében.

Úgy érezte kopó ösztönei kezdik felmondani a szolgálatot, sok volt ez mára. Viszont nem ment ki a kép a fejéből, ahogy Bíbor ott állt a csontok felett földes kézzel.

Bárki szerint egyértelmű lenne az eset. Bíbor megölte a kishúgát, a szüleinek azt hazudta, hogy eltűnt. Az apja nyomozó révén elkezdte keresni. Bíbor meg élte tovább az életét. Majd az apja öngyilkossága után ismét ölni akart. Látott már ilyet, sok hasonló eset megtörtént már amióta nyomozó volt. Aztán a Boszorkány históriát ráhúzta az egészre. A virág esete persze az gyanús volt neki, de még nem bizonyíték semmire.

Amíg gondolataiba merült észre sem vette, hogy kopogtak az ajtón. Az összes kért aktát behozták neki. Tamás gyorsan átfutotta, de semmi különösre nem bukkant az akták között. Fogott egy filcet és elkezdett írni a táblára. A tábla egyik oszlopán ez állt: Amit eddig tudunk. Ezalatt volt Károly neve, Anna, Bíbor és Kamilla neve. A másik oszlopba ez volt írva: Amit nem tudunk. Itt a Boszorkány, szalag, csontok, DNS szó szerepelt. Illetve felírta még Károly jegyzeteit és a virágot is. Hogyan kapcsolódik össze a két ügy? A kulcs egyértelműen Károly volt. Ezt a szót be is karikázta. Majd bekarikázta a Bíbor szót is.

„A fogdába kell mennem.” - közölte az egységével.

A fogdába érkezve Bíbort ülve találta. Talán jobb is így.

„Kér egy kis vizet?” - kérdezte Tamás.

„Most ki a jó zsarú és ki a rossz zsarú?” - kérdezte Bíbor. Majd így folytatta: „Hagyjuk a felesleges köröket nyomozó. Maga egy vallomást akar kicsikarni. Én viszont mindent elmondtam, amit tudok”.

„Valóban, hagyjuk a felesleges köröket, milyen volt a testvérel a viszonya?” - szegezte a kérdést Tamás a nő felé.

„Ezt meg hogy érti?” - Bíbor nem értette Tamás hova akar kilyukadni. Aztán gyorsan leesett neki. „Csak nem engem gyanúsít a húgom meggyilkolásával?”

„De pontosan ezt teszem” - válaszolta Tamás.

„Maga megőrült!”

„Itt szerintem maga az őrült és a családja” - Tamás érezte, hogy feszegeti a határait, de tudnia kellett a válaszokat.

„Szerettem a húgom! Oké? Ő volt a mindenem.”

„Mégis magára hagyta?” - folytatta Tamás.

„Fiatal voltam, egy percre hagytam magára. Azóta is haragszom magamra és rád.”

A nő hangja itt elcsuklott....

„Rám? - Tamás hirtelen a meglepetéstől azt se tudta mit mondjon.

„Nem emlékszel?”- folytatta Bíbor? „Te tényleg nem emlékszel?”

Tamás nem tudta mire kéne emlékeznie. Próbált minden eshetőséget végig játszani az agyában. Talán Bíbor manipulálni akarja ezért keveri őt is gyanúba, de hát ő nem csinált semmit.

„A csók” - folytatta Bíbor. Itt szinte megint sírt. „Az első csók” - majd Tamásra nézett.

Tamásnak hirtelen beugrott. Pont azon a nyáron történt, amikor táborozni voltak. A sátor mellett állt egy lány. Nagyon tetszett neki. A lány integetett. Tamás vissza integetett. A lány intett neki, hogy kövesse, mert mutatni akar neki valamit. Tamás mivel épp nem figyelte őt senki ösztönösen elkezdte követni a lányt. A folyóhoz értek, ahol a lány egy kismadárra mutatott. „Leesett a fáról, vissza kéne tenni, de én nem tudom, mert nem érek fel odáig. Tudsz segíteni?” Tamás megfogta az ágat és szép óvatosan visszatette a madárkát a fészekbe. A lány közben végig a karjával instrukciókkal látta el őt és köszönésképpen szájon csókolta. Beugrott neki, hogy a Parkban is ugyanezt a táncoló mozdulatot látta, rögtön tudta, hogy Bíbor igazat mond.

„Te voltál!” - felelte Tamás a döbbenettől...

„Igen, én. Játszottam a patak parton és megláttam a madárkát, segíteni szerettem volna. Majd megláttalak téged. Segítettél vissza rakni a madarat. Én pedig megcsókoltalak érte. Mikor vissza értem a húgom már nem volt sehol, eltűnt. És én azóta keresem.”

Tamás úgy érezte, hogy most le kell ülnie. Sosem tudta ki volt az idegen lány, aki azon a nyáron megcsókolta őt, de sosem feledte el. A lány szép szemei megigézték őt. Most ugyanezek a szemek néztek rá vissza.

„De honnét tudad, hogy én voltam?” - kérdezte Tamás.

„Apám irataiból. Utánad is nyomozott.” - válaszolta Bíbor.

„Mi? Ez most komoly? Miért? „ - Tamásnak egyre erősebben fáj a feje a sok kérdéstől.

„Nem tudom” - válaszolta Bíbor. „Szerintem a végén már mindenki gyanús volt neki.”

Tamás mobilja szakította meg a kihallgatást. Azonosították a csontokat.

Bíbor kisírt szemmel nézett rá: „Ha a húgom csontjai, tudnom kell. Tamás, kérlek” - itt megfogta Tamás kezét, aki azzal a lendülettel elrázta magától.

„Te vagy az első számú gyanúsított.” - majd így folytatta - „Szerintem hívj fel egy ügyvédet, szükséged lesz rá”.

Majd kiment a szobából, de Bíbor tekintetét és az ujjainak az érintését még most is magán érezte. Régóta volt szingli. Bár voltak barátnők az életében, eddig egyik sem volt komoly. Egyik sem volt rá ilyen hatással, mint most Bíbor. Azóta, hogy belépett a szobába attól a pillanattól fogva azt érezte, hogy ez a nő hatással van rá. Magának sem mert volna bevallani, de tetszett neki. Tudta, hogy ismeri, de nem tudta egészen a vallomásig, hogy honnan. A tábor - jutott eszébe Tamásnak.

Majd felhívta az egységét a szobájába és a tábla közepére a tábor szó került fel. „Menjen egy egység a Nyári Táborba! Vizsgáljatok meg mindent. A fát, az ágakat, a fűt. Keressétek ezt a virágot.” Bíbor apjának rajzára mutatott. „Vigyetek kutyákat!” Tamásnak eszébe jutott ugyanis, hogy a nyári tábor helyszíne nagyon hasonlít a Park helyszínére. Kis patak folyik ott is és nagyjából a terület elrendezése is megegyezik. „A fa” - szólalt meg hangosan. A beosztottjai nem értették.

„Van a tábor közepén egy fa” - mondta Tamás szinte önkívületi állapotban. Eszébe jutott ugyanis, hogy gyerekként mennyit bújócskáltak annál a fánál. A fa nagy volt, árnyéka jó hűvössel szolgált még a legmelegebb nyári napokon is.

„Oda kell mennem, én vezetem a nyomozást”.

„De főnök mi lesz a csontokkal?” - kérdezte az egyik beosztottja.

„Majd, ha végeztünk a Tábor helyszínelésével, akkor ráérünk a csontokkal foglalkozni.”

Bár égett a vágytól, hogy megtudja kinek a csont maradványait találták meg a Parkban, de tudta most a Táborba kell menniük. Hiszen Bíbor és ő is ott voltak. A táborban. Ez lehet a kapocs. A hiányzó láncszem.

A tábor egy óra útra volt a kapitányságtól így gyorsan oda értek. Tamás gyorsan elrendezte az embereit. Majd körbe nézett. A tábor bár lakatlanul állt, de nem volt annyira elhanyagolva még. Tamás eszébe jutott a sok szép gyerekkori emlék, ami ehhez a táborhoz kötötte és eszébe jutott a csók is. Élete első csókja. Persze a haverjai nem hitték el neki, amikor elmesélte. Hiszen senki sem látta az ismeretlen lányt, aki megcsókolta őt. Most mégis tudta, hogy Bíbor és a Tábor és az ő élete is összekapcsolódik ezzel az üggyel.

Rögtön a nagy fához sietett és döbenten vette észre a virágot a fa mellett. Ilyen nem létezik! Gondolta. Ez lehetetlen, nem létezik. Gyorsan jött egy egység és elkezdtek ásni. Nem sokkal később itt is csontokra bukkantak.

Amikor kiásták a csontokat hirtelen a fa mögül egy árnyék jelent meg és egy vészjós hang követte. Mindannyian megborzosztak tőle. Az egyik kollégája a rémülettől csak ennyit tudott mondani: „Itt van a Boszorkány”.

„Kétszer körbejártuk a terepet, de senkit nem találtunk. A hang és az árnyéka amilyen gyorsan jött olyan gyorsan tűnt is el. Talán mégis létezik a legenda? Valóban egy boszorkány a tettes és Bíbor ártatlan? Válaszokat akartam, még hozzá azonnal. Így visszaindultam a kihallgató szobába.

Mire visszaértem már tudtam, hogy Bíbor húga és Anna csontjait találtuk meg. Tudtam Bíbornak joga van ezt megtudni. Már kezdtem úgy érezni, hogy nem ő az első számú gyanúsított.

Bíbor ott ült, és amikor rám nézett tudta, hogy mit akarok mondani. Oda futott hozzám és megfogtam a kezét. Ő meg csak sírt, sírt. Aztán valahogy véletlenül megcsókoltam, ismét az a kisfiú voltam egy röpké másodpercig, aki akkor ott a táborban csókolózott vele.

Halkan a fülébe súgtam: gyönyörű vagy, és most életembe először komolyan is gondoltam. Elkaptam a vágy, éreztem kívánom őt. Mélyen a szemébe néztem és tudtam nem lát minket senki, hiszen mindenkit a Parkba vagy a Táborba küldtem nyom rögzítése céljából.

Átöleltem és ott a fogdában megtörtént. Tudtam hiba volt, de nem érdekelt. Bíbor elrabolta a lelkem én meg teljesen belé estem.

A szeretkezésünk után elengedtem. Menjen haza, gyászolja meg a hűgát. Temesse el.

Közben felhívtam Anna szüleit és önekik is ezt tanácsoltam. Mivel csak csontokat találtunk így Anna szülei zárt temetést szerveztek. Engem is meghívtak rá. A temetés az eset után 1 hónappal történt. Mivel nem került elő a test, és Bíborra nézve sem találtunk semmi terhelhetőt így az ügyet lezártként kezeltük. Az 1 hónap alatt csak Bíborra tudtam gondolni. Arra, hogy hiányzik. A teste és ő maga is. Kezdtém úgy érezni magam, mint valami zombi.

A kollégáim is észrevették, hogy megváltoztam. Már nem érdekelt annyira a nyomozás. Bíbor apja jegyzeteit néztem. A válaszokat keresed a fa mögött. Ez az egy mondat járt egész 1 hónapban a fejemben. Ezzel keltem és feküdtem. Nem tudtam szabadulni tőle, ahogy Bíbortól sem. Nem adta meg az elérhetőségét, hiába volt benne az aktában én nem akartam keresni őt. Hagytam hadd gyászoljon. Ő úgylis tudja, hol vagyok. Majd, ha akar valamit, megtalál.

Anna temetésén csak a szűk család vehetett részt, a sajtót szerencsére sikerült lerázni. Pedig nagyon akartak velem interjút készíteni. Anna szülei a temetés után oda jöttek hozzám, meg akarták köszönni, hogy megtaláltam a lányuk csontjait. Nem tudtam erre mit mondani. Ahogy beszélgettünk észrevettem, hogy valami nem stimmel. A koporsón virág volt. Az a virág. Ez hogyan került ide? Anna szülei sem értették. Azonnal telefonáltam az egységemnek. Átfésültünk mindent, persze megint nem találtunk semmit.

Ültem megint a székemben a táblára nézve, mi nem stimmel? Mit nem látok? Mit nem veszek észre? Amikor ismét belemerülve a gondolataimba egy kéz érintését érzem és tudom Bíboré.

Átölelem és megcsókolom. Rám néz, és egy képet mutat.

A képen egy zárt koporsó van a virággal. Megint az a virág. Bíbor ennyit mond: „A húgom koporsója. Nem tudom hogyan került oda a virág. Hinned kell nekem.”

Hiszek neki. Én se értem. Az ügy egyre zavarosabb.

„Most mit csináljunk?” - néz rám Bíbor.

„Nem tudom” - felelem. És életemben talán először én magam sem tudom, mit tegyek, aztán eszembe jut.

„Emlékszel mit írt apád a lapra?” - kérdezem.

„Persze” - felelte Bíbor. „A válaszokat keresd a fa mögött”. „Miért?”

„Mert végig ott volt” - válaszoltam!

„Nem értelek Tamás? Mi volt ott?”

„Hát a válasz!” - kezdek megörülni, azt hiszem.

Bíbor nem érti.

„Hát nem érted. A boszorkány a válasz. Ő van a fa mögött. Amikor a Táborban voltunk láttunk az egységemmel egy árnyékot és hallottuk a hangját. Az apádnak végig igaza volt. A Boszorkány a gyilkos. Este oda megyek az egységemmel” - folytatom. De hova? A Táborba vagy a Parkba?

„Hadd menjek veled!” - mondta Bíbor.

„Nem” - néztem rá határozottan.

„De ez az ügy már rám is tartozik” - tudtam igaza van, mégis féltettem őt, mert már tudtam szeretem őt csak még nem mondtam ki ezt hangosan.

A következő döntés született: én és pár emberem elmegyünk a Táborba, ő meg szintén pár emberrel a parkba. Végig tartjuk a kapcsolatot egymással.

Felszerelkeztünk. Majd elindultunk. Az este gyorsan jött így hőkamerákat is vittünk magunkkal.

„Aki bármi gyanúsítást lát vagy hall azonnal jelezze” - adtam ki az utasítást.

Az egységemmel a táborban a fához mentünk, de nem láttunk, illetve halottunk semmit.

Kezdttem feladni. Majd hirtelen Bíbor szólt bele a rádióba: „Tamás itt van valami a Parkban”.

„Maradj ott Bíbor máris megyek” - szóltam neki.

Pár embert otthagytam a Táborban én meg rohantam át a Parkba. Ott kell lenni, éreztem. Csak ne bántsa Bíbort. Akármilyen is az.

Nagyjából egy fél óra múlva ott voltam a Parkban.

„Bíbor, Bíbor” - ordítottam, de nem láttam sehol. Rohantam a fához és ott volt egy árnyék. És a hang. Az egész olyan volt, mint a Táborban. Rémisztő. Halkan mondtam magamban: Boszorkányok nincsenek, boszorkányok nincsenek, de kezdtem úgy érezni, hogy talán mégis vannak. Aztán a fa mögül kilépett az árnyék és a földre gyökerezett a lábam a látványtól.

Egy fekete undorítóan koszos ruhában ott állt előttem, az arcát valami elfedte, a kezei görcsösen álltak, olyan volt, mint egy állat.

Aztán megszólalt azon az ijesztő hangján: „Esetleg keresel valamit édes fiam?”

„Hol van Bíbor?” - és a fegyvert rá szegeztem az árnyékszerű lényre.

„Bíbor, Bíbor - mindig csak Bíbor” - felelte. „Ő volt mindig a legfontosabb. A legszebb, a legokosabb. Én persze senkit se érdekelttem. Egészen az eltűnésem napjáig” - válaszolta.

„Te?” - magam se hittem el, amit látok. „Te nem lehetsz... az lehetetlen! Hiszen ő a te testvéred? Te Kamilla vagy? Hogy lehet?”

„Valamikor az voltam édes fiam” - válaszolta.

A fegyvert még most is az alak-szerű izére szegeztem.

„Mit tettél magaddal? A csontok? Azok a te csontjaid voltak?”

„Na, igen áldozatokat kell hozni, mindannyian hozunk. Én ezt az áldozatot hoztam”. Te milyen áldozatot hozol? Mit tennél meg Bíborért?”

„Mindent” - válaszoltam majd így folytattam. - „És az apád? Ő az egész életét a te keresésedre tette fel! Az anyád pedig meghalt!”

„No, igen, a veszteség, fiam ezzel számolnunk kell”.

Nem tudtam eldönteni, hogy amit látok az a valóság vagy csak az agyam képzelődik, de az árnyék mintha zsugorodott volna.

„Most mennem kell édes fiam” - mondta és eltűnt.

„Várj!” - kiabáltam a nem létező árnyék után. „Hol van Bíbor?”.

Majd egy ütést éreztem a nyakamnál és elsötétült minden.

Amikor magamhoz tértem a kórházban voltam az ágyhoz bilincselve.

Az egyik kollégám ült velem szemben. Rám nézett és ezt mondta: „Tamás, nem is tudom hol kezdjem.”

„Gyanúsított vagyok?” - kérdeztem.

„Igen az vagy” - válaszolta.

„De a boszorkány” - válaszoltam. „Láttam őt, beszéltem vele”.

„Tamás, a sokk miatt van. Őszintén nem értem mi ütött beléd?”

Kezdett az egész nagyon zavarossá válni. Hirtelen Bíbor arca ugrott be és a kihallgató szobában a jó zsarú rossz zsarú szövege.

„Mivel gyanúsítasz?” - kérdeztem a kollégámat.

„Anna és Kamilla megölésével” - válaszolta.

„Mi? De hiszen ez teljes képtelenség?! Nem én voltam. Hiszen végig ott voltál mellettem. Nem én tettem. A boszorkány.” - folytattam, de a kollégám rám nézett.

„Tamás, a szobádban megtaláltuk Anna holmiját és Kamilla zokniját” - folytatta.

„Mi?” Ez képtelenség!” - válaszoltam. „Valaki oda tette. A boszorkány.”- kezdtem megint, de a kollégám megint belém fojtotta a szót.

„DNS teszt, vettünk az áldozatok ruháiból és a te, hogy is fogalmazzak finoman...”

„Mi van? Csak nem azt akarod mondani” - kezdtem érteni hová akar kilyukadni, de magam se hittem el.

„Alapos gyanúk van azt feltételezni, hogy szexuális aktust létesítettél mind a két lánnyal.” - válaszolta a kollégám.

„Bíbor? Hol van Bíbor?”

„Ő még nem került elő, de tudomásunkra jutott, hogy ő és te intim viszonyban voltatok egymással. Igaz, ez Tamás?”

„Igen igaz” - válaszoltam.

„Szóval nem tagadod a viszonyt?” - kérdezte.

„Nem” - válaszoltam. „Szeretem őt”. „A boszorkány, a boszorkány Kamilla-ez az egész az ő műve” - folytattam, de a kollégám már eltűnt a folyósón. Annyit még sikerült kihallanom a beszélgetésből, hogy a kórházból a börtönbe fognak vinni, a kihallgatásom napjáig ott leszek.

Eltelt pár nap mire nem éreztem kábának magam az ütéstől, viszont a kérdések sokasága csak úgy zakatolt az agyamban. Meg kellett találnom Bíbort, illetve be kellett bizonyítanom az ártatlanságomat és azt is be kellett volna bizonyítani, hogy a boszorkány létezik.

Írtam egy kérvényt az ügy vezetőjének, hogy hadd menjek vissza a Parkba, tudtam a válaszok ott vannak. A Boszorkány ég a vágytól, hogy felfedje magát. Csak elő kell őt valahogy csalogatni.

Hallgatnom kellett a megérzéseimre, amik azt súgták Bíbor él. Iszonyúan hiányzott és aggódtam érte. Tudtam semmi közöm ahhoz, amivel vádolnak, de a vádak nagyon súlyosak voltak ellenem.

Nagy nehezen, de el tudtam intézni, hogy vissza menjek a Parkba. Most is egy egységgel mentem vissza. Fel voltunk készülve mindenre. Aztán vártunk. De nem történt semmi.

Én, mint valami bolond elkezdtem kiabálni a sötétségbe: „Tudom, hogy itt vagy gyere elő.”

De nem jött senki. Majd a rádión beszéltek: „Tamás a Táborba. Most”.

Mikor megérkeztem a Táborba már ott várt rám a második egységem és a kollégám a kezével jelzett, hogy kövessem.

„Nem fogod elhinni, Tamás” - kezdte ő.

„Ide-ide. Gyorsan”- futni kezdtünk.

Majd a fa tövében ott feküdt. Bíbor. Az én Bíborom. A kezei és a lába összekötve, a kezében a virág és egy cetli volt. A fején egy koszorú volt. Élt, de nagyon rossz állapotban volt. Azonnal bevitték a kórházba.

Amíg kivizsgálták az állapotát addig a helyszínelők visszamentek most a Táborba és a Parkba is. Mind a két helyszínt rendőrségi kordonnal zárták körül. Helyi rendeletben tiltották meg a lakosságnak, hogy oda menjen. Mondjuk az esetem óta amióta láttam a Boszorkányt, senki nem is mert arra menni.

A cetlin, amit Bíbor kezében találtunk ennyi ált: „Mit áldozol fel?”

Bíbor nagy nehezen magához tért így végre kihallgatható állapotba került. Tudtam én szeretném kihallgatni. Bár vonakodva, de megkaptam rá az engedélyt.

A kórházi ágyon feküdt és fogta a kezem.

„Szia, hogy vagy?” - kérdeztem.

„Láttam” - válaszolta.

„Tudom, én is láttam” - válaszoltam.

„Anyám volt” - folytatta.

„Nem Bíbor, Kamilla volt” - feleltem.

„Anyám volt az, megismertem” - rám nézett és sírt.

„Nem Bíbor, Kamilla volt az”.

„Tamás nézz rám! Az anyám volt az. Az életemre esküszöm”.